

Галина
МОГИЛЬНИЦЬКА

Ого-го
і
Ох-ох-ох

пародії

«ОГО-ГО»
І «ОХ-ОХ-ОХ»

Пародії

Одеса
«Акваторія»
2013

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

СЛОВО ПРО СЛОВО •

*Спочатку було Слово...
Євангеліє від Іоана*

До Слова — лиш поважно й щиросердно!
Не забуваймо й на коротку мить,
Що кожне слово — золотаве зерно,
Народом зрощене у борознах століть.

Воно — і лід, і полум'я, і криця,
Й цвітіння рай, і плодоносна віть.
Воно — це незбагненна таємниця,
Що здатна світ створить і погубить.

Воно не раз розкрає болем груди,
Не раз знесе в насназі до небес.
Служіння слову — це служіння люду,
Це — зречення й утвердження себе!

Коли крізь ночі й нетрища стохижі
Торуєш до краси і правди шлях, —
Слова твої, нехай щонайтихіші,
Вогнем живим спалахують в серцях.

Коли ти встав упевнено й тверезо
На прю зі злом, яке довкруг снує, —
Твої слова — вже не слова, а лева
Меча, що Муза мужнім подає.

Коли ж у одіж слів вповив убого
Мізерію від розуму й душі, —
Пріч утікає Муза легконога,
Бо ти супроти слова согрішив.

Й слова, в які зодяг чуття малі,
Кричать про злочин, вчинений тобою,
Як хліб, накраяний бездумною рукою,
Що, неспожитий, сохне на столі.

Галина Могильницька 1967р.

ПОТРЕБА

Мене сонце неґріє,
Коротесенькі дні
Небо згорблене сіє
Фантастичні пісні
Світ втоми не знає
Тче мережу подій
А у серці спливає
Світ безсонних надій.
Гаснуть квіти крайнеба,
Скоро стомить імла
Колючками потреба
Шлях прямий, як стріла.

*В. Гаранін «Мене сонце не гріє...»
Зб. «Четвертий вимір»*

Колючками потреба
І потреба – гвіздком.
Гаснуть квіти крайнеба
Стеновим будяком.

Завмирають планети,
Сіють з неба пісні.
Шлях прямий у пости
Ліг стрілою мені.

Лиш потреба – так вийшло,
Хоч терни, хоч гукай –
Шворнем, рашпилем, дишлом!..
І не знаю – яка...

НЕОСВІЧЕНІ ВОРОНИ

Галасливі дві ворони
Значать фарбою кордони.
Горобцям кричать сердито:
– Вам не можна тут ходити!
Там, де синя траєкторія,
Вороняча територія!

С. Зубко «Ворони-прикордонщиці»

Зб. «Найкращі в світі — ми»

Ворони-прикордонщиці
Не вчилися у школі,
Що значить «траєкторія»,
Не відали ніколи.
А поетеса – вчилася,
Від школи не філопила,
Та, очевидно, тему цю
Зпічев'я проворонила.
Тепер з межею сплутала
Ту «мудру» траєкторію
І втрапила з воронами
В оцю смішну історію.
Це, звісно, не найбільша з бід
І діло не нове...
Та слово це писати слід
Із літерою «Е».

ПРО ПОЕТІВ, ПРО ЖИТТЯ
І ШЛЯХЕТНІ ПОЧУТТЯ

o

Ось царівна польова!
Я учора вполював.
.. Я зв'язав їй ручки білі,
Я їй сплутав ніжки милі
І до скрині до важкої
Мотуззям примоцував,
Я у блюдці молока їй,
Наче киці подавав...
Клав до уст шкоринку хліба -
Не бере, з-під лоба глипа
І голівку відверта.
Закричу - вона боїться,
Засміюсь - вона гнівиться...
І косиця золота,
Ніби ластівка, літа.
Польова перепелице!
Ти в сильці уже моїм.
Ти - царівна!
Та-цариця
Над господарем своїм.

*О. Різників «Царівна польова»
Зб. «Наодинці з Богом»*

У поета знов дива -
Він царівну вполював!

Так як лірик був він зроду
І поет-інтелігент,
До осіб такого роду
Мав він певний сентимент.

Тож уздрівши ту небогу,
Довго він не мудрував -
Ухопив її за руку,
Ухопив її за ногу

І притьмом біля порогу
Під столом примочував.

Із криниці їй водиці
У бляшанку (чисту!) вляв,
Молока давав, як киці,
Ї кусник хліба, як годиться,
їй на блюдечко поклав.

Він і віршами балакав,
І без рими говорив,
Захлинався, неборака,
Від шляхетних почуттів.

- Царствуй, - каже, - як цариця,
Наді мною, як рабом!
А вона не вгомониться,
Все пручається, гнівиться...
А поету й не насниться,
Що царівнам не годиться
«Царюваї» під столом.

* * *

Хай несеться з вітерцем
До царівен слово це:
Будьте пильні! Не втрапляйте
До поетів у сильце.

Я – ДИТИНА?

Хай і досі ще я
Безтурботна дитина,
З віком зрілість моя –
Хай на неї не вплине.

Хай не знає, що є
Плоть жіноча зваблива,
А гадає своє,
Виростає щаслива.

Як зустріне дівча
Чорнооке до пари,
Хай у платті вбача
Вітром напнутий парус.

Голосні пустунці,
Стрибунці яспоокі,
Хай гасають вони
І цілуються в щоки.

Хай ідуть по життю,
Не замислившись дуже,
І узнають, що світ
Новий, гарний і дужий.

Хай-но разом вони
Стрінуть весни і зими,
І якоїсь весни
Ще одне буде з ними.

В. Нарушевич «Я – дитина?»
Зб. «Літодень»

Я – дитина!

Я агукаю знов,
Маю бульку при носі.

Син вже виріс давно,
Я ж – дитина і досі!

Я до плоті жони
Й уві сні не торкався,
Звідкіля ж в сотони
Той нащадок узявся?!

Я ніколи не знав,
Що таке може бути, –
В її платті вбачав
Парус, вітром надутий.

А все те, що під ним,
Мав за щоглу чи рею,
Ані пальцем одним
Не торкався до неї!

Я цнотливо кохав,
Я гасав собі збоку.
Правда, раз цілував.
Але ж виключно в щоку!

Я прожив півжиття
І не відав (о Боже!),
Що від того дитя –
Народитися може.

Що ж робити мені
У такому моменті?
Чи помститись жоні,
Чи платить аліменти?

Чи на все те начхать
Безтурботно й байдуже,
Й далі вірші писать,
Не замислившись дуже.

1984 р.

